

der var noget rørende højtideligt i den varsomme Maade, hvorpaa de satte den ned paa Skamlerne, naar de for Afløsningens Skyld maatte standse. Det mærkedes, at det for dem var noget kært og helligt, der her blev baaret til Graven.

Nærmest bag Kisten gik Fru Stine omgivet af sine Børn, og allersidst i Følget saaes en grædende Kvinde i brandrødt Liv og Kvækerkyse. Det var Susse Frederiksen. Den gamle Synderinde, der efter en fornyet Omtumlen mellem Tribunen og Hospitalet nu var havnet i Frelsens Hær, havde under alt dette aldrig glemt den Mand, som i hendes Fornedrelses Dage ene af alle havde mødt hende med Kærlighed. Da Salmesangen omkring Graven begyndte, var det ogsaa hendes klare Stemme, der hørtes over alle andres. Hun stod i sin Soldateruniform paa Grushøjen bagved Graven og ledsagede Sangen med Greb i en Guitar. Det var Mads Vestrups Yndlingssalme, man sang, — den, han selv engang havde lært hende:

Nu lysner det i mit Sind,
Solen har jeg lukket ind.
Livets Kilde har jeg fundet,
Døden har jeg overvundet.

Et Par Dage efter fandt Grosserer Søholms Begravelse Sted fra Frue Kirke, hvor alt, hvad Forretningsverdenen ejede af Standspersoner, mødte op med Repræsentanter for Børsen i Spidsen. Det var en af de store Sørgefester for blændede Vinduer, med Lys i Kronerne, florumvundne Kandelabre, Draperier paa Væggene og to Sørgemarskaller i *dress* foran Kisten. Operaens populære Heltetenor var engageret til at synge et Farvel, og et stort Damekor havde indstuderet et Koncertnummer: „Eja! Eja! Kristus er opstanden!“

Mellem nogle ornatklædte Præster, der sad bag Kistens Blomsterhøj, var ogsaa Johannes Gaardbo. Det var første Gang, han fungerede ved en saadan teatermæssig iscenesat Kirkefest, og han følte sig meget ilde tilmode. Da Pastor Stensballe som første Taler traadte frem ved Kisten og priste den Afdøde som et